

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő

irányítási szám: K/8999

Érkezett: 2012 OKT 31.

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium vezetőjéhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez.

„Mit tesz a Kormány az elcsatolt országrészekben dúló tudatosan romboló asszimiláló politika, továbbá a mindennapossá vált magyarellenes erőszak ellen, különös tekintettel Délvidék (Szerbia) tekintetében?”
címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Délvidék és nem Vajdaság. A Délvidék elnevezés eredetileg a történelmi Magyar Királyság különböző déli területeit jelölte, ma pedig nem pontosan körülhatárolt földrajzi névként, illetve politikai kifejezésként él. A középkorban egyrészt Magyarország déli vármegyéit (Verőce, Pozsega, Szerém, Bács, Torontál, Temes, Keve), másrészt a Dunán, illetve Száván túli bánágokat (Ozorai, Sói, Macsói, Szörényi) értették alatta. Szent István korában még mint *Alvidék* volt ismert. A török hódoltság kora után kezdték újra használni a kifejezést, ám a 18. századtól 1920-ig csak Bácska és a Bánág területét, az akkori Magyarország déli részét jelölték vele. A trianoni békeszerződés életbe lépésével, 1920-tól a Magyarországtól Jugoszláviához csatolt területeket nevezték Délvidéknek. A második világháború alatt Jugoszláviától Magyarországhoz visszacsatolt országrészt (Dél-Bácska, Drávaszög, Muraköz és Muravidék) „az anyaországhoz visszatért délvidéki területnek” nevezték. Ugyanakkor a Bánág Romániához került nagyobb részét ettől kezdve már nem értették a Délvidék fogalmába.

A területre a 15. századtól rengeteg szerbet telepítettek le a magyar királyok. Ezek a telepések azt a célt szolgálták, hogy a végvárak közötti területeket, melyek nyitva voltak a törökök előtt, megvédik. 1526 végén többségük fellázadt. Cserni Jován nagy területet vont a Délvidékből uralma alá és mint független fejedelemséget deklarálta.

A Vajdaság név először 1848-ban bukkant fel: a karlócai rác/szerb nemzetgyűlés ekkor kimondta a Szerb Vajdaság és Temesi Bánság létrehozását, a bécsi császári udvar a következő évben ezt engedélyezte. A Szerb Vajdaság azonban csak 1860-ig állt fenn.

Tisztelt Miniszter Úr!

Nézzük meg az alábbi átfogó tanulmány segítségével, hogyan és miképpen történt és zajlik a mai nap is a szerb elnyomás a Délvidéken.

A rácok/szerbek magyarellenessége már az 1400-1500-as években is tapasztalható volt. Az észak felé terjeszkedő Oszmán Birodalom által gerjesztett zűrzavaros évtizedekben, sokszor megmagyarázhatatlan dühvel törtek rá a szerbek a védtelen magyar falvakra. Ezeket a véres hagyományokat az 1848/49-es szabadságharcban folytatatták az akkori rác/szerb felkelők, aminek egyik jellemző példája a szenttamási magyarok lemészárlása. A bosszúszomj a XX. században teljesedett ki.

1918 novemberében az előrenyomuló szerb királyi hadsereg megszállta Temesvárt, Baját és Pécsét is; november 25-én az újvidéki nagy népgyűlésen a bunyevácok képviselői is a Szerbiához való csatlakozás mellett foglaltak állást. Ekkor a déli országrész lakói 1/3-1/3 arányban oszlottak meg a magyarok, a délszlávok (szerbek, horvátok, bunyevácok), a németek és a többi népcsoport (szlovákok, románok, ruszinok) között.

A trianoni békediktátum értelmében a történelmi Magyarország területének (Horvátország és Szlavónia nélkül) 6,5 %-a, azaz 21 ezer km²: a Mura-vidék, Muraköz, Duna-Drávaszög, Bácska és a volt Temesi Bánság egyharmada 1,5 millió lakossal - akiknek közel egyharmada volt magyar - az 1918. december 1-jén kikiáltott Szerb-Horvát-Szlovén Királyság részévé vált. Az 1910-ben 55,4 %-ban, 1921-ben 51,4 %-ban magyar és német többségű Délvidék több szempontból is hátrányos helyzetbe került az új államon belül. Az ipar és a közlekedés fejlesztése megállt, és a nemzeti alapon végrehajtott földreform visszavetette a mezőgazdasági termelést. A határszélivé vált magyar-bunyevác Szabadka (1910-ben az ország harmadik legnagyobb városa) fejlődése megállt, s a királyi diktatúra bevezetése után adóját több mint kétszeresére emelték. Vele szemben fejlesztették a szerb többségű Újvidéket a Duna-Bánság székhelyét. Mindez belső migrációra és kivándorlásra kényszerítette az itt élőket. A tartomány népessége 1918 és 1940 között 190 ezer fővel gyarapodott, s ebből 80 ezer volt a "kolonisták", túlnyomórészt szerbek száma. A "rendezetlen állampolgárságú" nem szlávokat az 1919. február 25-ei minisztertanácsi rendelet kizárta a földigénylők köréből. A létalapjuktól megfosztott magyar béresek, aratómunkások, kisbérlők száma 1921-ben csak a Bácskában megközelítette a 24 ezret - a családtagokkal ez a réteg a magyar népesség több mint 1/4-ét jelentette -; természetes, hogy ezek közül került ki a kivándorlók, a városokba költözők és az ország más vidékein munkát vállalók zöme. A bankoknál és a pénzügyintézeteknél is végbement a nemzeti szempontok alapján történő "átállítás": nagy részüket a korábbi,

zömmel magyar és német vezetők félreállításával megszüntették vagy szerb bankokba való beolvadásra kényszerítették. A magyarok társadalmi struktúrája még kedvezőtlenebbé vált: 75 %-uk közvetlenül a mezőgazdaságból élt, a nagy- és kisiparban foglalkoztatottak aránya 18-20 %, a szellemi és az alkalmazotti kategóriákban még ennél is szerényebb. A többi elcsatolt területhez hasonlóan a Délvidékről is több ezer állami, megyei, községi alkalmazott, tiszt és tisztviselő, értelmiségi menekült át Magyarországra, szellemi vezetőréteg nélkül hagyva a magyarságot. A folyamatos elbocsátások, kiutasítások indoka a megbízhatatlanság és az államnyelv nem kielégítő ismerete volt.

Sándor király 1929. január 6-án az 1921-es alkotmány hatályon kívül helyezésével szerb királyi diktatúrát vezetett be. Az országot 9 bánagra (banovina) és a fővárosra osztotta. Az 1,6 millió lakosú Délvidék a 2,1 milliós Duna-Bánság része lett, amelyhez hozzácsatolták a Szerémséget és Észak-Kelet-Szerbiát, félmillió szerb és néhány tízezer horvát, német és szlovák lakossal. Ezáltal a korábban többséget alkotó magyarok és németek aránya nagymértékben visszaesett.

Anyanyelvű oktatás csak az elemi iskola alsó 4, illetve 6 osztályában folyt; Szabadkán működött az egyetlen magyar tannyelvű gimnázium; a felsőoktatás nyelve még a teológiai akadémiákon is az "államnyelv" volt. A félmillió magyaroságnak csupán egy ezreléke szerzett diplomát a két háború közötti időszakban: hiányzott a magyar tanár, lelkész, orvos, állatorvos, gazdasági és mezőgazdasági szakember. A katolikus és protestáns egyházak sokat tettek a nemzeti kisebbségek nyelvének és kultúrájának fenntartásáért, de a közművelődés terén aktív lelkészeket zaklatták, bebörtönözték, kiutasították. A szabadkai püspök (1927-től) a horvát nyelv használatát helyezte előtérbe, és a magyar egyházközségekbe is Zágráb felé orientálódó, bunyevác lelkészeket nevezett ki. Az ügyvédek, orvosok, földbirtokosok által szervezett és vezetett Jugoszláviai Magyar Párt csak 1922-ben alakulhatott meg. Többször betiltották, vezetőit, aktivistáit üldözték, megfélemlítették. Várady Imre, Deák Leó, Prokopy Imre a belgrádi szkupstinában és a népszövetség fórumain, például Genfben adtak hangot a kisebbségi sérelmeknek és próbáltak védelmet szerezni.

1941 áprilisában a német, olasz és bolgár támadás hatására a királyi Jugoszlávia szétesett és kapitulált. A független horvát állam megalakulása után megindultak a magyar csapatok is, és visszafoglalták a Bácskát, Dél-Baranyát, a horvátok lakta Muraközt és a szlovének lakta Muravidéket, a Bánság viszont német kézre került. A Szovjetunió megtámadása után robbant ki - moszkvai utasításra - a szervezett partizánharc. 1941 júliusa és októbere között 35 szabotázsakcióra került sor Bácskában. Egyetlen szervezett partizánosztog működött, az 58 fős Titel-környéki, sajkási. 1941 decemberétől több csendőrt, határőrt és katonát lelőttek, így a zsablyai csendőrparancsnokot is.

1944. október 18-án kezdődött meg a németek és a magyarok táborokba gyűjtése. Hivatalos kimutatás szerint a 41 vajdasági munkatáborba 140 ezer németet és több száz magyart kényszerítettek; közülük igen sokakkal betegség és az éhezés végzett. A magyarság lelkiállapotát hasonlóképpen súlyosan terhelték az ellene 1944-45-ben elkövetett megtorló intézkedések, amelyek során Matuska Márton és Mészáros Sándor (még más kutatók is) vizsgálatai és levéltári kutatásai alapján állíthatjuk, hogy minden ítékezés nélkül 20-40 ezer magyart végeztek ki. Az áldozatok között volt sok katolikus és protestáns pap és világi vezető akiket a fasisztákkal való együttműködés - alaptalan - vádjával illettek. A történelekről a közelmúltig még beszélni sem volt szabad. Az újvidéki temetőben emlékükre állított

kereszteket évről-évre megrongálják.) A megtorlás, a megfélemlítés és a vezetőktől való megfosztás hármasságával történő népiirtás mellett a magyarság sorsát is megpecsételte a hozzá hasonló vallású és (munka) kultúrájú németek eltűnése. A 600 ezres jugoszláviai németsegből több mint negyedmillióan pusztultak el a frontokon, a koncentrációs táborokban és az 1944-45-ös bosszúhadjáratban. A mintegy 330 ezer túlélő Németország nyugati felén talált új hazát.

Az immáron újra Vajdaság nevű Délvidék a Jugoszláv Antifasiszta Népfelszabadító Tanács 1943-as jajcei határozatnak megfelelően autonóm tartományi státust kapott Szerbián belül. A partizán tevékenységet összefogó Jugoszláv Antifasiszta Népfelszabadító Tanács az országot szövetségi államok és tartományok rendszerében szervezte újjá. 1944 és 1948 között 40 ezer déli telepes család (likaiak, bosnyákok, crnogorácok) 200 ezer tagja között 385 ezer hektár földet osztottak szét a Vajdaságban és Szlavóniában. Ennek 1/10-ét kapta 18 ezer magyar földnélküli. A németeket leszámítva nem került sor nagyarányú kitelepítésekre, lakosságcserére. Ennek ellenére mintegy 30 ezren - főként a magyar hadseregben szolgáltak és családtagjaik, valamint a II. világháború idején betelepített bukovinai székelyek - kerültek át Magyarországra. A beáramlás délről folytatódott: még 1953 és 1971 között is több mint félmillióan költöztek be a Vajdaságba, s ez a folyamat - a Koszovóból kiköltözőkkel - a mai napig tart, aminek következtében a magyarság egyre reménytelenebb kisebbségbe szorul, a tartományon belüli egykori 1/3-os aránya mára 1/6 alá süllyedt. 1956-tól a Jugoszláviára nehezedő nyomás csökkenése miatt a korábbi évek kisebbségi kirakatpolitikájában alapvető változás következett be: a hatalom megtette az első lépéseket az önálló magyar intézmények megszüntetésére. Minden, a "vertikális önszerveződés"-re irányuló kezdeményezéssel leszámolt. Ezután még költői metaforában sem engedték meg és túrték meg a hasonló követeléseket. Az ilyen alkotások azonnal zúzdába kerültek. Az ún. területi iskolák és a kétnyelvű művelődési egyesületek erőltetésével fokozatosan elsorvadt az önálló szellemi élet a magyar szórványtelepüléseken. A fiatal nemzedékek megindultak az asszimiláció útján. Ugyanakkor a vajdasági "nemzetiségek"-nek Kelet-Közép-Európában egyedülálló művelődési és tájékoztatási intézményrendszerét hozták létre. A '60-as és '70-es években a Magyar Szó című újvidéki napilapot tartották a legjobb magyar nyelvű lapnak a világon, kitűnő hír- és kulturális műsorokkal jelentkezett az újvidéki rádió és televízió; a Híd, az Új Symposium és a Létünk a legszínvonalasabb magyar folyóiratok közé tartoztak; a Forum hosszú időn át a legeredményesebb határain túli magyar kiadóként működött. Az 1974-es alkotmány ugyan ellentmondásosan jelölte ki a két tartomány helyét, valójában azonban Vajdaság és Koszovó csaknem másfél évtizeden keresztül köztársasági jogállást élvezett. A "de-etatizálás"-sal és az öngazgatás kiépítésével már az 1951-es években megkezdődött a köztársasági, tartományi és községi hatalmi központok kialakulása — ezt a folyamatot csak kodifikálta az 1974-es alkotmány.

A Canadanovic-Doronjski-Krunic-Major-féle vajdasági vezetés kiállt ugyan a helyi, elsősorban gazdasági érdekek védelmében, de keménykezű elnyomó politikát folytatott a demokratizálásért küzdő értelmiségiek és nemzetiségiek (magyarok, sőt a horvátoknak tekintett bunyevácok) ellen, megakadályozva nemzetiségi alapon létrehozandó ún. vertikális szervezeteik megalakítását, nehezítve anyanemzeteikkel fenntartott kapcsolataikat; megfélemlítésül koncepciós pereket is kreált [az Új Symposium betiltása (1971), Vicei Károly elítélése (1975), a Nyelvművelő Egyesület szétzilálása és rendőri megfigyelése, a kanizsai

tanárok elüldözése, a Sziveri vezette Új Symposion újbóli szétverése (1982)]. Az egyházakra nehezedő - a Szovjetunióhoz hasonló, sőt esetenként azt meghaladó méreteket öltő - nyomás itt volt a legnagyobb. A hitoktatást felszámolták, az egyházi közszereplést vállaló pedagógusokat (pl. a kántorként is működő tanárokat) elbocsátották, a lelkészek társadalmi tevékenységét, s különösen az ifjúság körében végzett munkát minden eszközzel megakadályozták. A vallásukat gyakorlók nem szerezhettek magasabb képesítést és a társadalom perifériájára szorultak.

1948 után a szovjet támadásra való felkészítés állandósított fenyegetettség-pszichózisa mellett a legveszedelmesebbnek tartott magyar nacionalizmus ellen küzdöttek minden eszközzel. Megpróbálták kialakítani egy a "budapesti"-vel szembefordítható, jugoszláviai-vajdasági magyar nemzet(iség)-tudatot. A Vajdaság saját, mindenekelőtt a lakosság 1/4-ét kitevő nemzetiségi polgárai kárára képezett ki egyetemeken és főiskoláin egy nagy létszámú, idegen mentalitású értelmiségi és vezető réteget, amely nem tért vissza az elmaradott déli területekre, hanem ott szerevezve állást magának, rontotta a vajdaságiak - elsősorban a nemzetiségi fiatalok - elhelyezkedési esélyeit, és magához ragadta a vezető posztokat.

1990. augusztus 8-án a jugoszláv szövetségi parlament alkotmánymódosítása lehetővé tette az országban a többpártrendszert, így a magyar önszerveződést is. A várt kiteljesedés helyett azonban az 1986-ban a Szerb Tudományos és Művészeti Akadémia Memorandumában meghirdetett, majd 1989-ben a rigómezei és a belgrádi nagygyűlésen Milošević által megerősített "Nagy-Szerbia" létrehozásáért vívott harc vette kezdetét, a kialakult véres polgárháborúban -sajnos- sok ezer magyar is részt vett. Besorozták a délvidéki fiatalokat a Jugoszláv Néphadseregbe, ezáltal történhetett meg egy újabb szörnyű tragédia. Ugyanis a függetlenségért harcoló horvát csapatok között is szép számmal harcoltak magyarok, így adódhatott az a helyzet, hogy számos esetben a frontvonalon egymást lötték a magyar katonák. Mint tudjuk -példa mutató módon- a horvátok győzelmével, fölényével, s -az immár volt- Jugoszlávia határai lényeges változásával zárult a háború. Ám Milošević rezsim még talpon állt, aminek az 1999-es NATO bombázás vetett véget, megbukott.

Az ezt követő „demokratikus” rendszer kormányai alatt is a magyarellenes, elnyomó, „oszd meg és uralkodj” jelszavú politika folytatódott. Semmi sem változott, csak a kirakatot rendezték át.

Tisztelt Miniszter úr!

A több évtizedes magyarellenes szerb állami elnyomó gépezet kellőképpen rásegített a rác/szerb társadalom idegenellenességére, melyet jól példáznak az alábbi esetek, melyek az elmúlt 10 hónapban történtek, és természetesen a világhálón is olvashatók.

Bozóki Antal honlapja (2012. október 25., csütörtök)

Már eleve vacak, könnyen felfeslő anyagból készült emberként sajnó lélekkel állapítom meg, hogy ismét körvonalazódní látszik egy torokszorító történet a délvidéki magyar fiatalokról. Egy újabb, elvetemült módon, de irigylésre méltó fondorlatos ügyességgel megszerkesztett kreálmány - újabb temerini fiúkról. Napnál is világosabb: nem egyéb ez, mint egy tökéletesen

időzített műbalhé. Most, pont most, a szerb és a magyar államfő közelgő találkozáját megelőző hetekben, napokban. Hangulatkeltés. Erőfitogatás. A nemzeti feszültség kötelező érvényű szintentartása. Pongyola-magyarsággal azt is mondhatnám, hogy éppen most – amikor amúgy is el vagyunk áruelve, de rendesen – olyannyira hiányzott ez nekünk, mint a szóláshasonlatbeli üveges tótnak a hanyatt esés...

Van Temerinben egy baljós hangzású, már magában is rossz asszociációkat sejtető NEXT nevű szórakozóhely. (...) A szemtanúk elmondása szerint akkor szabadultak el az indulatok, amikor az egyik magyar srác frissen kirendelt vacsorájába váratlanul „belerepült” egy sörösüveg... A verekedés (amelyhez az eddigi híreszteléssel ellentétben nem is hívták ki a rendőrséget) az utcán folytatódott. Helyesebben: a magyarverés az utcán folytatódott. Mert akkor már „csupán” arról volt szó.

Az történt, hogy a kedélyek lecsillapodása után hazafelé induló magyar fiatalokat követte, sőt üldözőbe is vette egy kamion és három személygépkocsi. A kamion rakterében sörösládák voltak, amelyekből csak úgy záporoztak az üvegek az úttesten haladó fiúk irányába. Egy közülük a sántasága miatt állandóan lemaradt. Őt több üveg el is találta. A fején okozva sérüléseket. Amikor utolérték, baseballütővel és láncsal ütötték-verték. A többiek többször is visszafutottak hozzá, hogy védelmezzék, hogy segítsenek neki. Egy alkalommal el is esett, és csak az utolsó pillanatban sikerült felemelniük az úttestről. Különben áthajtott volna rajta a teherautó. Szorult helyzetükben a magyar fiatalok (ők öten voltak, pusztán kézzel, a szerbek pedig vagy húszan és ütlegekkel felszerelve) úgy döntöttek, hogy kihívják a rendőrséget. Körülbelül 40 perc elteltével érkeztek meg a helyszínre. Az öt magyar fiatalot meggyőzték, hogy menjenek be a rendőrállomásra és ott mondják el a panaszukat. A más nemzetiségűek közül állítólag csupán két személyt hívtak be.

A hétvégi temerini történet tetőpontjaként hét magyar fiatalembert őrizetbe vettek. Orosz Attila, Orosz Róbert és Koprec Csongor helybeliek, Kovács Norbert és Karpinszki Kornél óbecsei, Smith Tomas és Apatocki Flórián pedig adai.

Az Orosz családnál hétfőn délután házkutatást tartottak. Egy órától négy óráig zajlott a „helyszíni szemle”. Összesen tíz egyenruhás érkezett: hét férfi és három nő.

– Korrekt módon végezték a munkájukat. Nem dúlták fel a lakást, nem forgatták fel a szobáinkat. Amit elmozdítottak a helyéről, azt vissza is pakolták. Viszont nagyon sok mindent lefoglaltak. Összesen 34 különböző tárgyat. Elvitték a család mindkét számítógépét, 4 magyar nyelvű könyvet, újságokat, folyóiratokat, CD-ket, négy Magyarországot ábrázoló térképet és a magyar zászlót. Emellett még három és fél csomag plakátot és szórólapot, amelyek az idej EMI-táborra készültek – sorolta az édesapa, Orosz István.

A felesége, Angéla, évek óta küzd rákbetegségével. A bajt most az elhatalmasodott szívpanaszai is tetézik. Az ágyban fekvő asszonyt erősen megviselték az elmúlt napok történései. A következőket panaszolta:

– Nagyon meglepődtem, amikor a kikerkező egyenruhások valósággal megszállták a házunkat. Kértem, engedjék meg, hogy a munkahelyén felhívhassam a férjemet. Tíz perc alatt hazaért volna. De nem volt szabad. Két szomszédunkat hívtuk át, hogy legyenek jelen a házkutatásnál. A két gyerek összes pólóját elvitték, amelyeken valamilyen magyar felirat volt. Az általános iskolás lányunk német tankönyvét is le akarták foglalni, mert azt hitték, hogy

valamilyen fasiszta szövegeket tartalmazó kiadvány. Alig sikerült velük megértetnem, hogy nem arról van szó. A spájzban is szétnéztek. Onnan az inhaláló készülékemet akarták elvinni, mert azt is gyanúsnak találták. De a legnagyobb felhajtás a katonaság által kimustrált holmikát tartalmazó boltban vásárolt (több darabból összehegesztett), repedt csövű puska, a második világháborús, rozsdás töltények és egy riasztópisztoly miatt volt. Főleg, amikor kiderült, hogy egyik fiunknak sincs fegyvertartási engedélye.

A szintén letartóztatott 19 éves Koperec Csongor szüleihez már csak hétfőn este érkeztek meg a házkutatást végzők. Fél nyolctól 9 óráig tartott a „helyszínelés”. Zsuzsát, az édesanyát leginkább arról faggatták, hogy a fiúnak miért van jó néhány katonai, terepszínű egyenruhára emlékeztető holmija. Afelől érdeklődtek, hogy Csongor miért vonzódik a tarka, militarista jellegű öltözékhez. – Fiunk szekrényéből elvittek 6 feliratos pólót, egy vastag porréteg lepte baseballütőt meg egy viperát. Összeszedték a magyar dalokat tartalmazó CD-ket és lefoglalták a horvát zászlót is. Nagyon aggódunk a gyerekünk miatt. A bajt csak tetézi, hogy Csongor szinte egyáltalán nem tud szerbül. Emiatt biztosan még nehezebb lesz a helyzete – tudtam meg az édesapától.

(.....)

Az újabb sajnálatos temerini esetnek természetesen lesz folytatása. A 48 órás előzetes, vizsgálati fogság ideje lejárt. A legfrissebb információk szerint két fiú esetében (Orosz Attila és Orosz Róbert) a vizsgálati fogság idejét egy hónappal meghosszabbították.

Szabó Angéla

Magyar fiatalokat bántalmaztak Szabadkán (2012. szeptember 16.)

Újabb magyarverés történt a szabadkai Szent Teréz-templom melletti parkban. A fiatalok kedvelt hétvégi gyülekezőhelye a Fasizmus áldozatainak tere közvetlen közelében található. Májusban már beszámoltunk egy hasonló esetről, amikor mintegy 20 fős banda viperával és vasrúddal támadt magyar középiskolásokra. Most azonban egy 7-8 fős, szerbül beszélő csapat portyázott szombat este – az egyik szemtanú elmondása szerint.

Váratlanul csapott le a 7-8 fiatalból álló, arcukat eltakaró csoport a Szent Teréz-templom lépcsőjén üldögélő 4 magyar lányra és 4 fiúra.

A szomszédos térről mentek át a székesegyház mellé, azért mert ott nyugodtabb volt a légkör. A sors fintora, hogy végül itt támadtak rájuk. Pár percig tartott az egész – mondta az egyik lány, aki beszámolt az esetről.

„A fiúk ültek ott elől, ezért őket bántották. Ütöttek, akit értek. Kettő fiúba belerúgtak, majd nevetve elfutottak arra, ahonnan jöttek is. Nem látszódott az arcuk, mivel kapucni volt rajtuk, csak a szemük látszott” – mesélte a szemtanú.

A magyar fiatalok a Harambašić utcában lévő szórakozóhelyre szaladtak, mert ott sok ismerősük és barátjuk tartózkodott. Komolyabb testi sérülés nem történt, valószínűleg megfélemlítő hadjáratnak szánták az akciót a szerbül beszélő támadók.

(Pannon TV)

Merre halad Szerbia? (2012. június 24.)

Törökbecse községben néhány éve már kétnyelvű táblák jelzik a településeket, sajnos azonban ezeken a helységnevtáblákon rendre lefestik, összefirkálják a magyar feliratokat. Ez történt Novo Miloševo magyar nevével is, még mindig van, akinek a Beodra elnevezés bántja a szemét. Bocsár magyar nevét is lefestették, Szerbia felirattal próbálták meg eltakarni a település magyar nevét. Újabb szegénységi bizonyítványa ez azoknak, akik így képzelik el a haladó Szerbiát.

(Magyar Szó)

Fiatalokat bántalmaztak Muzslya központjában (2012. május 29.)

Szombaton éjszaka Muzslyán, a helyi közösség épülete melletti parkban néhány helybeli fiatal társalgott, akikre ismeretlen, maszkot viselő tettesek botokkal, láncokkal támadtak. A tettegességet semmilyen figyelmeztetés, vagy verbális összetűzés nem előzte meg, a bántalmazott fiatalok közül öten szorultak segítségre a nagybecskereki kórház sürgősségi osztályán, egyiküket benntartották a további kezelés érdekében. Az esetről a legismertebb közösségi portálon lehetett elsőként olvasni, ugyanis az egyik, elmenekült fiú édesanyja jelentette meg az információt, felháborodását tolmácsolva. A helyi közösség tanácselnöke az eset kapcsán írásban fordult a helyi rendőrállomás, illetve a nagybecskereki rendőrség illetékeseihez, hogy a fejleményekről tájékoztassák a közvéleményt, és derítsenek minél előbb fényt erre az incidensre, illetve állítsák elő a verekedőket.

– Legerélyesebben elítéljük az ilyen kilengéseket, amikor az ifjúság próbál egymással leszámolni. Köztudott, hogy Muzslya többnemzetiségű település, több vallási közösséghez tartozó polgárok lakják, ezért is tartom fontosnak, hogy a rendőrség a lehető legrövidebb időn belül állítsa elő az elkövetőket, a tettesek pedig kapják meg méltó büntetésüket – mondta Hallai Zoltán tanácselnök.

Nem hivatalos értesülések szerint az elkövetők közül már azonosítottak néhányat, a nyomozás folyamatban van. A rendőrség még nem adott ki hivatalos közleményt az esetről.

(VajdaságMA)

Viperákkal vertek magyar fiatalokat Szabadkán (2012. május 23.)

Egy fiú bordatörést szenvedett – A támadók állítólag folyamatosan fenyegetnek és rettegésben tartanak egyeseket a városban

Szombaton éjjel, a Múzeumok éjszakája rendezvény estéjén éjfél és egy óra között magyar fiatalokat vertek meg Szabadkán, nem messze a Fasizmus áldozatainak terétől. Viperákkal és vasrudakkal ütöttek két fiút, akik megsérültek, egyikük még most is kórházi ápolásban részesül, bordatörést szenvedett. Fennáll a gyanú, hogy azért bántalmazták őket, mert magyarok. A fiatalok közül a legtöbben a Kosztolányi Dezső Tehetségpályázó Gimnázium

tanulói, illetve a Műszaki Szakközépiskolába járnak, de volt köztük egyetemi hallgató is. A fiatalok állítják, nem először kerülnek összetűzésbe ezekkel a szerb fiatalokkal. Több alkalommal beléjük kötöttek már, ugyanezen a helyen.

Most szombaton a fiatalok elmondása szerint a Múzeumok éjszakáját követően mentek ki a térre, ahol egy padon beszélgettek, négy lány és hét fiú. Egyszer csak megjelent egy 15–20 tagú, szerb fiúkból álló banda, akik odamentek hozzájuk, s annyit mondtak, jobb lesz, ha elmennek, ha nem akarják, hogy baj legyen, hogy megverjék őket. Ők azonnal meg is indultak, pontosan azért, mert ismerték már a csoport tagjait, nem akartak összetűzésbe keveredni velük. Azonban amint megindultak, a szerb fiatalok elkezdtek futni utánuk, majd ők is gyorsan menekülni kezdtek. Van, akinek sikerült elfutnia, egyesek kerékpárral voltak, de két fiút elkaptak – a lányokat nem bántották.

Az egyik fiúnak a száján és a fején okoztak sérülést, a másik pedig bordatöréssel a kórházban fekszik. A támadók viperákkal és vasrudakkal verték őket. A két sérült nem a Kosztolányi Dezső Gimnázium tanulója.

A verekedést követően a sérülteket elkísérték társaik a mentőállomásra, ahová a rendőrség is megérkezett. Kihallgatták őket, majd a legtöbben hazamentek. Az egyik fiatal kiemelte, a szóbeszéd szerint ezek a fiatalok a Műszaki Szakközépiskola diákjai, és 1995-ös/1996-os generáció diákjai. Húsvét környékén már szidalmazták őket ugyancsak a Fasizmus áldozatainak terén, amikor kint ültek a füben, és gitároztak, énekeltek, de hozzátették, számos példát fel tudnának sorolni, amikor hasonló incidens érte őket. Minderre okot azonban egyszer sem adtak – hangsúlyozzák a fiatalok.

A Műszaki Szakközépiskolába járó sértett tanuló szüleit, aki szintén ott volt szombaton éjjel, és felhasadt a szája a verekedéskor, elértük telefonon, tegnap azonban nem kívántak nyilatkozni.

A Kosztolányi Dezső Tehetség gondozó Gimnázium Iskolaszéki Tagjai levelet intéztek a Magyar Nemzeti Tanács elnökéhez. A levélben többek között ez áll: „Kérjük a Magyar Nemzeti Tanácsot, hogy amennyiben a megtámadott fiatalok szülei igénylik, nyújtson számukra jogi segítséget, valamint értesítsék az illetékeseket, és szólítsák fel őket arra, hogy reagáljanak ezekre az eseményekre, annál is inkább, mivel rendszeresen „járőröző” fiatalok csoportjáról van szó, akik „vadásszák” a magyarul beszélő fiatalokat, és ha kellő fölényben vannak, megtámadják őket.”

Dr. Korhecz Tamás, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke lapunknak elmondta, olvasta a levelet és a diákok beszámolóit, amelyek megegyeznek, nincs nagyobb ellentmondás közöttük.

– Megpróbálom a rendőrségtől információt kapni, hogy hol tart a nyomozás, azonosították-e az elkövetőket, és esetleg leellenőrzöm, hogy a rendőrség által elkészített jegyzőkönyvekben is az áll-e, amit a diákok állítanak, vagy esetleg más. A nyilatkozatokból az derül ki, hogy lehet a dolognak nemzetiségi jellege is, hiszen a támadók közül egyesek a fiatalok magyarságára is tettek megjegyzést. Nem biztos, hogy ez volt a fő motivációja ennek az incidensnek, de ezt sem kell kizárni – mondta Korhecz.

Kérdésünkre, miszerint a szülők felkeresték-e már őket, és milyen jogi segítséget tudnak nyújtani ebben az esetben, az MNT elnöke hozzátette:

– A szülők nem fordultak még hozzánk. A nemzeti tanács felvállalta azt, hogy jogvédelemben részesíti az azt igénylőket. Ez a jogvédelem azt jelenti, hogy jegyzőkönyvbe vesszük ezeket az eseteket, másrészt jogi tanácsot adunk, hogy hogyan lehet minősíteni ezt a támadást, és úgymond felvértezzük őket, hogy milyen intézkedésekkel tudják érvényesíteni a jogukat, de akár segítünk egy-egy beadványt megszerkeszteni. Az ügyvédség munkáját azonban nem tudjuk és nem is feladatunk átvenni – mondta.

(Magyar Szó, *Tórnó Margaréta*)

Egy ütessel eltörték az állkapcsát (2012. május 14.)

Kubát Gábor szerint nemzeti alapon támadták meg őt csütörtök éjjel Szabadkán

Csütörtökről péntekre virradóra, hajnali egy és fél kettő között ismeretlen tettes egy ütessel leterítette és az állkapcsát törte Kubát Gábor (38) szabadkai lakosnak. Mint az áldozat lapunknak beszámolt, a belvárosi Green Food gyorsétteremben történt a támadás, ahova ismerősével tért be. Az étterem előtt az áldozat és az ismerőse magyarul beszélgetett, amikor is egy ismeretlen személy szerbül megkérdezte tőle, hogy Šta me gledaš? (Miért nézel?), amelyre Kubát Gábor azt válaszolta, hogy joga van hozzá. Ezt követően betértek az étterembe, és helyet foglaltak, háttal ülve az ajtónak.

– Következő, amire emlékszem, hogy oldalról valaki akkora ütést mért rám, hogy elájultam. Az ütés következtében eltört az állkapcsom. A sérülés súlyosságából ítélve valószínűleg hideg fegyverrel, bokszerrel támadtak meg – mondta Gábor.

Szavai szerint az ütés után nehezen tért magához, ekkor már ott voltak a rendőrök, kikérdezték, majd a saját költségén taxival a sürgősségi osztályra sietett. A kórházban ellátták, majd beutalót kapott az újvidéki maxillofaciális sebészetre (arc- és állcsontsebészetre). Véleménye szerint nemzeti alapon történhetett a támadást, ugyanis magyarul beszélgettek ismerősével, és mivel személyleírást tud adni a hatóságoknak, ismeretlen tettes ellen feljelentést tesz a rendőrségen.

(Magyar Szó)

Ismét eltűnt a kúlai Népkör MME táblája (2012. április 12.)

Szerda hajnalra Kúlán eltűnt a Magyar Művelődési Központ, a Népkör névtáblája, az arra járó, koránkelő polgárok jelentették a vezetőségnek a vandál tettet, amely nagy felháborodást keltett a helyi magyarság körében. Ez már a második alkalom, hogy eltűnt a két nyelven, magyar és szerb nyelven, cirill betűkkel készített tábla. A kúlai Magyar Művelődési Központ a Népkör vezetősége felháborodásáról adott hangot, hogy ilyen megtörténhet. Az esetre reagált a VMSZ körzeti és községi szervezete is, és Valka Károly, a párt körzeti vezetője elmondta, hogy mélységesen elítéli az esetet, amely valószínűleg nem magyarságunk ellen irányul, hanem csak a fémeladással foglalkozó egyének tette. Értesítették a helyi belügyi szerveket, és elvégezte a helyszínelést, a tettes vagy tettesek után folyik a nyomozás. Az eltűnt tábla eszmei értéke jóval meghaladja annak valós értékét, de annak pótlása az értékelések alapján 25–30 ezer dinárjába kerül majd a Központnak.

(Magyar Szó)

Magyarverés Szenttamás központjában (2012. március 24)

Az Emberi Jogi Központ birtokába került információk alapján, a közelmúltban magyarellenes támadás történt Szenttamáson. A város központjában lévő parkban szerb nemzetiségű fiatalok csoportosan támadtak rá egy 18 éves magyar fiatalra, akit súlyosan bántalmaztak. A súlyos testi sérüléseket elszenvedő magyar fiatal, az eset után szülei a sürgősségi osztályra szállították. A sérülések ellátását követően - a szükséges látteletekkel - a rendőrségen is feljelentést tettek

A megvert fiatal - az esetleges retorzióktól tartva – nevét nem vállalta a nyilvánosság előtt.

(EJK)

Lányok vertek lányt a hétvégén (2012. március 14.)

A központban lévő pékségben ütötték meg, mert magyar Szombaton hajnalban három, eddig ismeretlen lány megvert egy negyediket a városi központjában lévő Lipa pékségben - mondta el Maglai Jenő, a VMSZ szabadkai szervezetének elnöke a tegnapi sajtótájékoztatón. A sértett lány, aki magyar nemzetiségű, állítja, hogy nemzeti alapon sértegették, majd ezért verték meg. Édesapja, aki az önkormányzatban dolgozik, annak ellenére, hogy kérték, jelenjen meg a sajtótájékoztatón, nem jött el. Maglai szerint azért, mert van mitől félnie, féltetnie a munkahelyét. A rendőrség lapzártáig nem adott ki közleményt az esetről. Mint azt Pásztor István, a VMSZ elnöke elmondta, folyamatosan tartja a kapcsolatot a szabadkai rendőrfőnökkel, aki azt mondta, a nyomozást még nem zárták le. A pékségben lévő biztonsági kamera rögzítette az incidenst.

(Magyar Szó - Subotica.info)

Megrongálták a zentai emlékművet (2012. február 27.)

Zentán ismeretlen tettesek különféle feliratok felfestésével megrongálták az 1944-es zentai áldozatok Tisza-parti emlékhelyénél felállított emlékművet. Širková Anikó, Zenta község polgármestere közleményben tudatta a nyilvánossággal, felháborítónak tartja és mélységesen elítéli azon ismeretlen tettes(ek) cselekedetét, aki(k) az 1944-es zentai áldozatok Tisza-parti emlékhelyénél felállított emlékművet megrongálták. A közlemény szerint a polgármester asszony felszólította a zentai rendőrség illetékeseit, hogy mindent tegyenek meg a tettes(ek) mielőbbi kézre kerítése érdekében, majd a helyszínelést követően utasítást adott a Kommunális és Lakásügyi Közvállalat munkatársainak arra, hogy mielőbb végezzék el az emlékműn található felirat eltávolítását, amit a délelőtti folyamán meg is tettek, így az emlékműn már nyoma sincs a rongálásnak.

(VajdaságMA)

Gyűlöletszító falfirkák (2012. február 06.)

Halál a magyarokra! és Halál a horvátokra! – ezek a gyűlöletszító feliratok jelentek meg kedden a nap folyamán a Vasutas település helyi közösség területén lévő piac közelében. A feliratok a bolt és a trafóállomás falán találhatóak. A Vajdasági Szociáldemokrata Liga

közleményben elítélte a feliratok készítőit, s kiemelték, hogy az effajta viselkedés nem méltó Szabadkához, ahol nem egymás mellett, hanem együtt élnek évszázadok óta az emberek. A VSZL helyi szervezetének vezetői hozzáteszik, a szabadkaiak tudják, milyen hosszú időt igényel, hogy a nemzetek közötti viszonyok kialakuljanak, s milyen rövid alatt tönkre lehet tenni a jó viszonyt. Követelik, hogy a rendőrség mielőbb kerítse kézre az elkövetőket.
(Magyar Szó, mag)

Magyarellenes falfirka Temerinben (2012. január 05.)

Az MRM közleménye

2012. január 5-én reggel újabb magyarellenes falfirka jelent meg Temerin központjában! Gyaníthatóan az 1942-es razzia évfordulója adhatott ihletet a magyarellenes sovinsztáknak, hogy ezt az alkalmat is, a méltó megemlékezés helyett a gyűlölet szítására használják ki. A Magyar Remény Mozgalom (MRM) temerini "Központ" helyi szervezete a leghatározottabban ítéli el ezt az aljas cselekedetet és elvárja a rendőri szervektől, hogy ez alkalommal derítsék ki a tettes, illetve tettesek kilétét, majd példás büntetéssel bizonyítsák, hogy az ilyen cselekmények közösségünkben nem lesznek tolerálva!

Az MRM temerini "Központ" helyi szervezete nevében

Novák Zsolt elnök

Szélsőségesek újabb brutális akciója Temerinben (2011. december 26.)

Ezúttal egy az éjfélel miséről hazafelé igyekvő nyugdíjas asszonyt vertek meg

Gusztony András temerini polgármester arról értesített bennünket, hogy az éjszaka újabb magyarokat érő brutális támadás történt Temerinben. A karácsonyi éjfélel miséről a hazafelé tartó nyugdíjas korú magyar asszonyba kötött bele és inzultált két szerbül beszélő nagykorú személy a Petőfi Sándor utcában, tartós sérüléseket okozva neki. A támadókat a rendőrség ezúttal előállította.

Utóbbi példa is ékesen bizonyítja, hogy az etnikai feszültség szítása voltaképpen milyen irányból jön és milyen erők szítják. Sokkal többről van itt szó, mint felelőtlen fiatalok egymás közötti nemzeti előjelű leszámolásáról. A háttérben szélsőséges szerb fasisztoid erők munkálkodása zajlik a temerini magyarok – s példájukon keresztül az egész vajdasági magyarság -- megfélemlítése céljából, miközben a bűnüldöző szervek csak tessék-lássék teszik a dolgukat, a szerb politikum pedig lényegében összezár a szerb nemzeti érdekek mentén, s lényegében nem tanúsít kritikus magatartást a szerb előjelű huliganizmussal szemben.

A Vajdasági Magyar Demokrata Párt elvárja a szerb politikai pártoktól, hogy a leghatározottabban és kétértelműségek nélkül ítéljék el az elmúlt két nap temerini incidenseit, ugyanakkor követeljük a belügyminisztertől, hogy állja útját a magyarellenesség további eskzalációjának, egyúttal folytasson vizsgálatot a két nappal korábbi incidens esetében tanúsított rendőri nemtörődömséggel kapcsolatban is.

Temerin, 2011, december 25.

Csorba Béla

a VMDP temerini körzeti elnöke

Kumán (2011. november 11.)

A Törökbecse községhez tartozó Kumán, szerbül Kumane falu névtáblája nem sokáig volt kétnyelvű. A nagy többségben szerbek lakta településen csak kevés magyar él, ezért örömmel

fogadták, amikor a törökbecsei önkormányzat a többnyelvű helységnevtáblák kihelyezése mellett döntött. Sajnos nem sokáig maradtak érintetlenek a táblák, egyeseknek nem tetszett a magyar felirat, Beodrához és több más településhez hasonlóan Kumán névtábláján is fekete festékekkel fújták le a falu magyar nevét. A vegyes lakosságú bánáti települések helységnevtábláit újra és újra meggyalázzák. Sajnos a többségi nemzet soraiban még mindig sokan vannak azok, akik nem tudják elfogadni a másságot, hogy nem csak ők élnek e tájakon. Az ilyenek nem valók Európába.

(Magyar Szó, ger)

Tisztelt Miniszter Úr!

Nem csak az csonka-országban van demográfiai válság, hanem az elcsatolt országrészekben is.

Ki kell mondani, végre nyíltan beszélni kell arról, hogy a szomszédos országokban, a magyar népességfogyás nemcsak az egészségügy problémája, nem csak a rossz szociális körülmények, nem csak a pénztelenég, nemcsak a magyar állam nem megfelelő hozzáállása miatt, hanem –mindezeken túl- az elmúlt 92 év szerb állam tudatosan elnyomó magyarellenes politikája miatt is következhetett be.

Ez az emberellenes állami elnyomás a megszállás után rögtön elkezdődött a megkaparintott országrészekben, s a mai napig is tart. A magyarság elnyomása, kisémmizése, jogaiknak korlátozása a XXI. században is mindennapos.

Hogy milyen jogok szűntek meg és csorbulnak a mai napig a Délvidéken? Összefoglalva a következők: Az egyéni szabadságjogok, a tulajdonjog, a sajtószabadság, gyülekezési szabadságjogok, nemzeti szimbólumok használatának joga, az anyanyelvhez való jog, az anyanyelven való tanuláshoz való jog.

Továbbá az államilag elrabolt földek, erdők, házak, kastélyok, iskolák helyzete mai napig nincsen rendezve. A magyarok ellen elkövetett bűncselekményeket, tömeggyilkosságokat nagy részét máig nem ismerték el, nem történt meg a rehabilitáció. Sok településen nincs biztosítva a magyar anyanyelvű oktatás, és a sajátos, hazug rác/szerb történelmet tanítják. Mindezeket számtalan dokumentum, könyv, visszaemlékezés bizonyítja. Tények.

Mind a két világháború után egyaránt, a megszálló nemzet - a rác/szerb, emberek egy része - és az állam bosszúszomjasan pusztította, rabolta a kisebbségbe került magyarokat és vagyontárgyaikat, földjüket. Ám itt nemcsak az egyének külön akcióiról van szó, hanem - és ezt megint ki kell hangsúlyozni - az állami szinten működő magyarellenes cselekménysorozatokról. Le kell végre szögezni; a magyar családok ingó és ingatlan vagyonainak rekvirálása, a házkutatások, a magyar állampolgárság tömeges megszüntetése, az

iskolák egyházi intézmények államosítása, a törvénytelen letartóztatások, az alapvető emberi jogok semmibevétele a megszálló szerb állam közreműködésével működött és működik a mai napig.

Tisztelt Miniszter Úr!

A fentebb felsoroltakon kívül, ajánlom figyelmébe a rác/szerb állami elnyomó gépezet magyar népeiségre vonatkozó hatását a 1910 utáni népszámlálási adatok tükrében. Tekintse meg az 1910-es és az 1990 utáni népszámlálási adatok elemzését, összevetését. Ebből világosan kitűnik a megszálló szerb állam üldöző beolvasztó, eltüntető, magyarelles politikájuknak a hatása.

A jugoszláviai (délvidéki) magyarság számának és arányának változása 1880-1981 között

Év	JUGOSZLÁVIA		Ebből									
	magyarok száma	%	Délvidék		Horvátország				Szlovénia			
			magyarok száma	%	magyarok száma	%	ebből Baranya magyarjai	%	magyarok száma	%	ebből Mura-vidék magyarjai	%
1880	336 464*		268 300	22,9	49 560	2,8	14 740	32,9			13 221	17,7
1910	580 610*		431 874	28,8	119 874	5,0	20 313	40,0			20 737	23,0
1921	467 658	3,9	371 013	24,1	76 436	2,3	16 638	33,8	14 489	1,4	14 065	17,7
1931	465 800	3,3	362 993	22,3	66 040*		15 717	30,2			15 050	
1941	543 692*		456 770	28,4	64 431		18 585	36,4			16 510	20,1
1948	496 492	3,1	418 180	25,6	51399	1,4	16 945	31,7	10 579	0,8	10 246	10,8
1953	502 175	3,0	438 636	26,0	47 711	1,2	16 012	31,5	11019	0,7	10 581	11,3
1961	504 368	2,7	442 560	23,8	42 347	1,0	15 303	27,3	10 498	0,6	9 899	11,0
1971	477 374	2,3	423 866	21,7	35 488	0,8	13 473	23,9	9 785	0,6	9 064	10,0
1981	426 867	1,9	385 356	18,9	25 439	0,5	9 920	18,6	9 496	0,5	8 617	9,5

1981 *	465 281*	2,1 *	419 859*	20,6 *	27 723*	0,6 *	11 379*	21,3 *	9 630*	0,5 *	8 667*	9,5 *
-----------	----------	----------	-------------	-----------	---------	----------	---------	-----------	--------	----------	--------	----------

Megjegyzések: Minden adat az adott területek jelenlegi kiterjedésére van átszámítva! (Kivétel: Horvátország 1880-ban és 1910-ben (ekkor Dalmácia és Isztria nélkül), 1921-, 1931-, 1941-ben Isztria nélkül) Baranya = Pélmonostori (Béli Manastir) opcina Mura-vidék = Alsólendvai (Lendava) és Muraszombati (Murska Sobota) obcinák.

Forrás: 1880,1910 magyar népszámlálások anyanyelvi, 1921,1931 jugoszláv népszámlálások anyanyelvi, 1941 = magyar népsz. (Bácska, Baranya, Mura-vidék), horvát népsz. anyanyelvi (Horvátország Baranya nélkül) adatai + Kocsis K. becslése (Bánát, Szerem), 1948-1981 = jug. népsz. nemzetiségi adatai, * = Kocsis K. becslési adatai!

A Monarchia korabeli népszámláláskor 1910-es adatok alapján, a Délvidéken a rácok közel fél millió éltek a Magyar Királyság területén. Mára ez a szám többszörösére növekedett, az arány igencsak megváltozott. A ma Vajdaságnak nevezett területen 1, 3 millió (2002 népszámlálási adat) szerb lakik, miközben a magyarok száma napról napra csökken a rabló állam keretei között. A délvidéki magyarok száma viszont a 431 ezer főről 2001-re 290 ezer főre csökkent.

A 2011-es népszámlálási adatok teljes egészében még nem kerültek nyilvánosságra, ám a demográfusok már néhány évvel ezelőtt jelezték, hogy folyamatosan csökken a délvidéki magyarok száma. A becslések szerint, az elvándorlás, beolvadás, vegyes házasságok, alacsony születésszám, elhalálozás következtében, a magyarság jelenlegi száma 274 070-re tehető. Különösebb tudományos tanulmányozás nélkül is tudjuk azonban, hogy a délvidéki magyarság az utóbbi húsz évben, de a legutóbbi népszámlálás óta is jócskán (meg)fogyatkozott, és el is öregedett. El kell csak látogatni egy többségében magyarlakta faluba, mint például Torda, Tóba, vagy Magyarcsernye.

A most publikált adatok szerint közel 300 ezer szerb állampolgár tartózkodik külföldön munkavállalás vagy tanulás céljából. Délvidéken élők esetében ez a szám közel 50 ezer. Badis Róbert, szociológus szerint a demográfiai folyamatok szociológiai következményei a jövőben csak gyorsulni és erősödni fognak. Az adatok szerint évente mintegy 3 ezerrel csökken a magyarok száma a negatív népszaporodás következményeként, ami egy átlagos falu népességének felel meg. 2010-ben 2175 magyar nemzetiségű gyermek született és 4903 magyar nemzetiségű hunyt el. A Délvidéken született gyermekek 12 százaléka, az elhunytaknak pedig 17 százaléka magyar nemzetiségű. Ez a tendencia előrevetíti a népesség belüli arány erőteljes csökkenését. 2002-ben Vajdaság népességének 14,3 százaléka volt magyar nemzetiségű, és ez az arány 2011-re valószínű lecsökkent 13 százalék

körülre. A magyar népesség száma és aránya a jövőben vélhetően továbbra is lineárisan fog csökkenni.

Ezen adatoknál semmi sem bizonyítja jobban a kisebbségi komplexusban szenvedő és ezáltal súlyosan magyarellenes érzést tápláló és politikát folytató környező országok elnyomó politikáját.

Tisztelt Miniszter Úr!

A fentebb leírtak alapján a következő kérdések fogalmazódtak meg bennem:

Levonja-e a megfelelő következtetéseket a Kormány az elmúlt 94 év tanulságaiból?

Reagál-e a Magyar Kormány megfelelő eszközökkel és súllyal a déli szomszédos országban – Szerbiában - megfigyelhető, magyarellenes politikával szemben, avagy milyen lépéseket tesz a Magyar Állam a Szerbia területén máig fellelhető magyar kisebbséget érintő atrocitások, jogfosztottságok felszámolása tekintetében?

Mennyire érzékeli a Magyar Kormány a délvidéki magyar kisebbség folyamatos ellehetetlenítését, elnyomását?

Milyen keményebb lépéseket tesz az eddigi mérsékelt politika helyett?

Mit tesz a magyar Kormány azért, hogy az délvidéki magyarok számára létrejöjjön a megmaradásukat biztosító teljes körű önrendelkezés?

Miért nem veszi fel a nyílt diplomáciai „küzdelmet” a Kormány, a nyilvánvalóan a magyar kisebbség ellen fellépő, a magyarok eltüntetésében érdekelt Szerb állammal szemben?

Miért nem viszi a Kormány nemzetközi fórumok elé a különböző jogfosztottsággal járó kirívó eseteket?

Miért nincsenek egy jogállamnak mondott országban a magyar kisebbségnek a lakossági számarányuknak megfelelő állami támogatású iskolahálózatuk?

Milyen lehetőségek vannak a világháború után elvett földek, ingó és ingatlan vagyonok visszaszármaztatására a térségben?

Milyen diplomáciai intézkedéseket, konkrét lépéseket tesz a Kormány, a Szerbiában – Délvidéken- tapasztalható magyarellenes fizikai erőszak megszüntetése érdekében?

Hogyan támogatja a Magyar Kormány a délvidéki magyarság ősi szállásterületeiken való megmaradását, gyarapodását, avagy a Magyar Kormány nemzetstratégiájába

beletartozik-e az délvidéki magyarság mindennapi nehézségeinek a segítése, a sorskérdéseinek a megoldása?

Milyen lépések történtek a Kormány részéről, melynek konkrét eredményei is vannak, az immár 8-ik éve börtönben ülő „temerini-fiúk ügyében”?

Milyen konkrét lépéseket tett a Kormány a Délvidéken folyamatosan tapasztalható , a magyar kisebbséghez tartozókkal szemben elkövetett jogsértések esetében?

Milyen konkrét intézkedéseket tesz a Kormány a legutóbb Temerinben történt, Orosz Róbert, Koperec Csongor és társaik kegyetlen módon való megverésük, megalázásuk ügyében?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2011. október 31.

Tisztelettel:

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő
Jobbik